

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATERICA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA NR. 523 din 05.09.2019

Dosar nr.: 692/2018

Petiția nr.: 6200/09.10.2018

Petent: Asociația Pro Democrația Club Brașov

Reclamați:

Obiect: afirmații ale părții reclamate cu privire la persoanele de altă orientare sexuală

I. Numele, domiciliul și sediul părților

Numele și domiciliul petentului

1. Asociația Pro Democrația Club Brașov, cu sediul în Brașov, str. Castanilor, nr. 5A, sc. B, ap. 3, Județul Brașov, reprezentată prin președinte

Numele și sediul reclamatului

2.deputat, cu domiciliul ales pentru comunicarea tuturor actelor de procedură la sediul Palatul Parlamentului, în București, Str. Izvor, nr. 2-4, sector 5

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

3. Asociația petentă reclamă afirmații părții reclamate, din data de 08.10.2018. Acesta ar fi susținut că homosexualitatea este o boală fără a ține seama de sensibilitățile comunității LGBT și de studiile medicale care neagă aceste aspecte.

III. Citarea părților

4. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicat (în continuare O.G. nr. 137/2000), s-a procedat la citarea părților.

5. Părțile au fost citate pentru data de 13.12.2018, la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare C.N.C.D.), părțile fiind absente.

6. S-a constatat neîndeplinirea procedurii de citare cu părțile, fiind acordat un nou termen pentru data de 15.04.2019, părțile fiind absente.

7. Punctul de vedere formulat de către partea reclamată a fost comunicat petentului.

8. Părțile ai formulat concluzii scrise.

9. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentei

10. Asociația petentă arată că are ca obiectiv apărarea și respectarea drepturilor omului așa cum sunt ele stipulate în tratatele internaționale apreciind că afirmațiile părții reclamante sunt de natură a aduce atingere demnității membrilor comunității LGBT.

11. Partea reclamată a fost întrebată pe cine ar considera vinovat pentru eșecul referendumului desfășurat în 6-4 octombrie 2018. Acesta ar fi răspuns, în calitate de medic că homosexualii sunt bolnavi, explicând că orice medic din lume ar avea același punct de vedere. Asociația petentă consideră că afirmațiile acestuia sunt cu atât mai grave cu cât exprimarea, în calitate de medic, ar avea menirea de a induce audienței aparența de autoritate în domeniu.

12. Prin notele scrise formulate partea reclamată arată că argumentația prezentată de către partea reclamată este întemeiată pe convingerea acestuia că minoritatea homosexuală este formată dintr-un grup de persoane afectat de o maladie. Se arată că acesta ar fi depășit de realitate și incapabil să admită că a greșit, în calitate sa de lider al societății fiind tributari unei gândiri învechite, aflată în disonanță cu vremurile actuale.

13. Deși art. 200 din Codul Penal a fost abrogat încă din anul 2001, potrivit unui sondaj realizat în anul 2008 se arată că România este a treia țară printre cele mai homofobe din Europa. În anul 2006, în Suedia, o persoană homosexuală a fost încadrată de către medicul psihiatru în aceeași categorie cu pedofilia și zoofilia, ulterior autoritățile medicale exprimându-și regretele și arătând că atitudinea nu este reprezentativă pentru sistemul medical. De altfel atitudini negative față de persoanele LGBT au fost identificate și în alte state ale Uniunii Europene.

14. Se mai arată că, în prezent, mulți cercetători sunt de acord că orientarea sexuală a unei persoane este rezultatul unor factori complecși, biologici, cognitivi și de mediu. În manualul de Diagnostic al Tulburărilor Mentale (DSM) homosexualitatea apare ca o deviere sexuală în DSM-I (1952) și în DSM-II (1968). În DSM-III (1980) este încadrată sub denumirea "homosexualitate ego-distonă", referindu-se la acele persoane care sunt nefericite cu condiția lor, iar în anul 1987 homosexualitatea a fost eliminată.

Sușinerile părții reclamante

15. Prin punctul de vedere formulat, partea reclamată arată că subiectul are implicații morale, religioase și transculturale, important de abordat pe criterii strict științifice, psihiatrice și psihologice.

16. În cadrul Congresului Mondial de Psihiatrie de la Rio de Janeiro (1994) s-a căzut de acord că psihiatria trebuie să se implice mai mult în problemele psihosociale contemporane. Apoi, partea reclamată arată faptul că, din punct de vedere psihiatric, termenul de homosexualitate indică prezența unor gânduri și sentimente erotice față de o persoană de același sex precum și orice comportament sexual asociat.

17. Departamentul de Apărare al S.U.A., hotărâse „Persoanele care sunt în armată nu vor mai fi interogate sau cercetate în legătură cu conduita lor homosexuală sau bisexuală, dar toți vor fi informați că homosexualitatea este ilegală (proscrisă) (proscribed = pusă în afara legii) pentru toți membrii forțelor armate ale S.U.A.

18. Timp de șaptezeci de ani atât terapeuții cât și psihiatrii au afirmat că, din punct de vedere psihologic, homosexualitatea este un conflict de identitate nerezolvat. Astfel, până în 1973 homosexualitatea era catalogată ca tulburare, în rând cu alte posibile diagnostice stabilite de Asociația Americană de Psihiatrie (APA). Când a apărut modificarea, ea s-a făcut nu pe baza unor cercetări noi, ci datorită schimbării climatului social. Revoluția sexuală din anii 1960 ceruse abolirea familiei și o sexualitate liberă pentru toată lumea. Acesta a constituit temeiul pentru mișcarea homosexualilor, care - împreună cu alții - a început să propage sloganul: "Dacă îți place, înseamnă că e bun." Acest slogan a simbolizat o schimbare radicală a valorilor, care a condus la crearea unor noi concepte despre om, sporind în același timp și devalorizarea conceptului iudeo-creștin.

19. Consecințele deciziei din 1973 au fost pe termen lung. Orice terapeut care continua să privească homosexualitatea ca pe un conflict de identitate nerezolvat era ponegriț
20. Cercetările au arătat că există o legătură evidentă și semnificativă din punct de vedere statistic între anumite tulburări de identitate și formarea ulterioară către homosexualitate sau transsexualitate. Studiile recente realizate în Olanda, SUA și Noua Zeelandă au arătat că bărbații și femeile cu un stil de viață homosexual suferă mult mai des de anxietate, tulburări de regim alimentar și depresii majore (bărbații), precum și de abuz de droguri (femeile) în comparație cu cei care nu au un asemenea stil de viață. Aceasta nu se aplică tuturor bărbaților și femeilor cu un stil de viață homosexual, iar unii nu par să aibă nici o problemă. Totuși, atunci când sunt comparate cele două grupuri, procentul celor cu probleme psihologice este mult mai mare la homosexuali decât la heterosexuali.
21. Un studiu important a constatat tentative de sinucidere la homosexuali de șase ori mai numeroase decât media (Remafedi et al. 1998).
22. Apoi, mai recent, în respectata revistă *Archives of General Psychiatry* au apărut trei materiale însoțite de comentarii extensive (Fergusson et al. 1999, Herrell et al. 1999, Sandfort et al. 2001 și Bailey 1999). J. Michael Bailey a inclus și un comentariu la studiul de mai sus. Trebuie menționat că Bailey este cel care a realizat mai multe studii pe gemenii homosexuali, studii intens promovate de activiștii homosexuali ca dovezi ale teoriei "homosexualității înăscute". Bailey a afirmat: "Aceste studii conțin cele mai bune date publicate până acum în privința legăturii dintre homosexualitate și psihopatologie, ambele conducând la aceeași tristă concluzie: homosexualii prezintă un risc substanțial mai mare de probleme emoționale, inclusiv tendințe de sinucidere, depresie majoră și anxietate... Greutatea noilor studii stă în gradul lor de control."
23. Partea reclamată se întrebă arată aceste studii că factorii de viață homosexuală sau stigmatizarea din partea societății sunt cei care constituie motivele unei persoane de a se sinucide? Nici una dintre concluzii nu este inevitabilă. Mai mult, Saghir și Robins (1978) au examinat motivele tentativelor de sinucidere printre homosexuali și au constatat că dacă motivele erau într-adevăr legate de homosexualitate, aproximativ 2/3 se datorau unor relații rupte - nu presiunilor exercitate de societate.
24. Un alt factor în tentativele de sinucidere ar fi acele elemente de dependentă în ceea ce privește homosexualitatea (Pincu, 1989) care pot duce la sentimente de depresie atunci când lucrurile scapă de sub control (Seligman 1975). Există persoane (estimările variază, însă procentul probabil este de 50% dintre tinerii de astăzi) care nu-și iau măsuri de protecție împotriva HIV (Valleroy et al., 2001) și care au probleme considerabile de dependentă sexuală și de droguri, aceștia fiind desigur mai predispuși la gânduri de sinucidere.
25. În al treilea rând, ar putea presiunea din partea societății să conducă la probleme de sănătate mintală? Autorii studiului realizat în Olanda au fost surprinși să constate tot atâtea afecțiuni psihice la homosexualii dintr-o țară în care tolerarea homosexualității este mai mare decât aproape orice altă țară.
26. Havelock Ellis concluzionează în volumul său „Psihologia sexului” din 1933 că homosexualitatea este o anomalie congenitală care se poate numi patologică, dacă patologia este nu știința bolilor, ci a anomaliilor, așa că o persoană homosexuală este la fel de sănătoasă ca una daltonistă.
27. Prin concluziile scrise formulate, partea reclamată arată că afirmația reprezentantului petentei potrivit căreia prin poziția luată ar fi discriminată minoritatea homosexuală, „convingerea sa că minoritatea sexuală este formată dintr-un grup de persoane afectate de o maladie”, este distorsionată și neadevărată. Partea reclamată arată că acestea sunt concluziile unor studii, punctele de vedere ale unor psihiatrii americani, ale președintelui Asociației Americane de Psihologie, ale Jurnalul Britanic de Psihiatrie (BJPSYCH), cât și, mai nou, al Papei Francisc, dar și al Bisericii Catolice și al Bisericii Ortodoxe.

28. Declarațiile au fost făcute în calitatea sa de medic prezentând public punctele de vedere ale acestor organisme și asociații de psihiatrie și psihologie din Statele Unite și Marea Britanie precum și riscurile de comportament suicidal sesizate.

29. Opinia unuia dintre cei mai cunoscuți psihiatri americani, Dr. Nicholas Andrew Cummings, a luat poziție publică afirmând că homosexualitatea se poate trata. Într-un articol publicat în USA Today, Cummings scrie că a tratat peste 18.000 de homosexuali de-a lungul carierei, dintre care unii doreau să se vindece de acest comportament, iar acest lucru le-a reușit. Dr. Cummings consideră că, deși homosexualii merită dreptul de a se afirma ca atare, a susține că atracțiile între persoane de același sex nu sunt reversibile este distorsiune a realității.

30. Aserțiunile lui Cummings au fost susținute de un al psihiatru important, dr Robert Spitzer. Spitzer, artizanul scoaterii homosexualității din lista bolilor mintale de către Asociația Americană de Psihiatrie în 1973, a publicat un studiu în 2011, în care argumenta faptul că indivizii motivați își pot schimba orientarea sexuală, de la homosexualitate la heterosexuale. Asociația Americană de Psihiatrie și lobby-ul LGBT au dezavuat aceste descoperiri, iar în urma presiunilor de tot felul, dr. Robert Spitzer a decis să retracteze cele afirmate în studii. Singurul și cel mai mare defect al studiului a fost considerat faptul că subiecții nu au fost onești cu cercetătorul...

31. Conform Jurnalul Britanic de Psihiatrie (BJPSYCH), una din cele mai respectate reviste științifice de psihiatrie, care nu are nici o legătură cu Biblia, ci este o publicație științifică de referință în psihiatrie, homosexualitatea este un factor de risc pentru sinucidere („Orientarea sexuală și comportamentul suicidal la tineri”, Nick Meader, Melissa Chan, BJPSYCH, 2017). Este un articol care arată clar un fenomen pe care partea reclamată l-a observat la unii din pacienții săi, în ultimii ani. Evident articolul este corect politic și nu vorbește deloc de partea spirituală. Autorii spun că tinerii LGBT se consideră a avea un risc mai ridicat de comportament suicidal comparativ cu tinerii heterosexuali. Un studiu din Anglia a tinerilor LGBT a găsit 58% tentative sau planuri suicidare.

V. Motivele de fapt și de drept

32. În fapt, Consiliul este sesizat cu privire la afirmațiile părții reclamante care ar fi afirmat, în calitate sa de medic, că homosexualii sunt bolnavi iar homosexualitatea este o boală.

33. În drept, în soluționarea prezentei sesizări apreciem că sunt incidente următoarele texte de lege:

- art. 10 și art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale;
- art. 1 alin. (3), art. 16, art. 29 și art. 30 din Constituția României, revizuită în 2003;
- art. 2 alin. (1) și art. 15 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (în continuare O.G. 137/2000).

34. Colegiul este chemat să se pronunțe asupra raportului dintre libertatea de exprimare și dreptul la demnitatea persoanei, interzicerea discriminării raportată la aprecierile reclamantului, obiect al prezentei sesizări. Analiza urmărește să stabilească dacă în acest caz s-a depășit limita libertății de exprimare și, în consecință, se impune o ingerință a statului prin aplicarea unei măsuri proporționale cu scopul urmărit.

35. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru a fi acceptată o ingerință în dreptul de exprimare, aceasta trebuie

- să fie prevăzută de lege (care la rândul ei trebuie să îndeplinească anumite calități: să fie previzibilă și accesibilă),
- să urmărească un scop legitim,
- să fie necesară într-o societate democratică și
- să fie proporțională cu scopul urmărit (Corneliu Bârsan, *Convenția europeană a drepturilor omului*, vol. I. Ed. C.H. Beck, București, 2005, p. 769-801).

Ingerința să fie prevăzută de lege

36. **Prima cerință**, cea a **existenței unei prevederi legale**, care să reglementeze ingerința statului în exercitarea dreptului libertății de exprimare este îndeplinită de art. 2 alin. (1) coroborat cu art. 15 din O.G. 137/2000. Totuși, apreciem că aceste texte de lege trebuie coroborate cu art. 2. alin. (8) din O.G. 137/2000 potrivit căruia „prevederile ordonanței nu pot fi interpretate în sensul restrângerii dreptului la libera exprimare, a dreptului la opinie și a dreptului la informație”. Apreciam că **ambele texte normative sunt previzibile și accesibile**, deși protejează o valoare fundamentală într-o societate democratică și sunt noțiuni care au și un caracter abstract.

Ingerința să urmărească un scop legitim

37. Raportat la **scopul legitim urmărit** prin posibila ingerință a statului în libertatea de exprimare se urmărește protejarea demnității umane a tuturor cetățenilor din România.

38. Protecția demnității unor grupuri constituie un scop legitim într-o societate democratică. Pentru a se produce o atingere, încălcare a demnității umane, ca drept constituțional protejat, declarațiile, obiect al prezentei petiții, ar trebui să întrunească elementele:

- un comportament manifestat în public, având caracter de propagandă sau de instigare la ură pe criteriul orientării sexuale,
- ori un comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare îndreptate împotriva unui grup de persoane legat de apartenența la un grup – astfel cum prevede art. 15 din O.G. 137/2000, republicată.

40. Colegiul director constată că primele două condiții (să existe o prevedere legală și să se urmărească un scop legitim) pentru a fi acceptată o ingerință a statului sunt îndeplinite.

Necesitatea ingerinței

41. **Rămâne de competența Colegiului director să stabilească dacă interferența în libertatea de exprimare „este necesară într-o societate democratică”.**

42. În acest demers, Colegiul director analizează dacă există motive „relevante și suficiente” care să justifice ingerința în libertatea de exprimare din perspectiva unei „nevoi imperioase” („pressing social need”).

43. Identificarea unei „nevoi imperioase”, respectiv necesitatea oricărei restricții privitoare la exercițiul libertății de exprimare trebuie să fie stabilită într-o manieră convingătoare, iar **autorității naționale îi revine atributul evaluării existenței unei “nevoi imperioase” susceptibile de o anumită marjă de apreciere** (Corneliu Bârsan, Convenția Europeană a drepturilor omului, Comentariu pe articole, Vol. I., Ed. All Beck, București, 2005, pag. 801.)

44. În conformitate cu principiul subsidiarității, statele membre dispun de o „margină de apreciere” în stabilirea limitării libertății de exprimare. Autoritățile statelor membre au un contact direct și permanent cu realitățile sociale și sunt primele care se pronunță asupra existenței unei „nevoi sociale presante”. Marginea de apreciere se va stabili potrivit standardelor minime ale CEDO. (vezi Handyside v. United Kingdom par. 48 și par. 49).

Elemente luate în considerare la stabilirea necesității ingerinței statului în libertatea de exprimare

45. În scopul de a determina dacă declarația obiect al prezentei sesizări constituie un discurs de ură, Colegiul va examina: **obiectivul urmărit de către partea reclamată, contextul în care a avut loc, conținutul afirmațiilor, rolul în societate al persoanei, autor al afirmației.**

Obiectivul urmărit de reclamată

46. Obiectivul urmărit de reclamat este important: a dorit acesta să disemineze opinii legate de o anumită categorie profesională ori a urmărit doar informarea asupra unui subiect de interes public (vezi Jersild c. Danemarca). În acest punct, Colegiul director nu analizează intenția de a discrimina a părții reclamate, acest aspect nu are relevanță în stabilirea unei fapte de discriminare.

47. Colegiul apreciază că, în speță, declarațiile părții reclamate au avut rolul de a informa publicul reprezentând opinia proprie a părții reclamate care arată "Am spus că este o deformație sexuală, o aberație sexuală. Ei se nasc așa exact cum un om se naște cu o maladie, cu o problemă medicală. Se cheamă orientare sexuală diferită de a celor care suntem născuți cum suntem născuți. Deci au deviație sexuală de la normal. Adică orice om normal, care nu are o deviație sexuală, el știe că un bărbat se căsătorește și iubește o femeie și invers. Restul sunt deviații sexuale. Și trebuie tratate ca atare. Asta nu înseamnă că nu le sunt respectate drepturile".

Contextul în care a fost făcută afirmația

48. Afirmațiile făcute de către partea reclamată au fost făcute cu ocazia unui interviu, pentru MEDIAFAX, după eșecul referendumului pentru familie, respectiv poziția sa față de căsătoria dintre doi bărbați și două femei, considerând că orientarea lor este o "aberație sexuală".

49. Partea reclamată își exprimă propriile opinii legate de dezvoltarea ființei umane, expunând opinii medicale potrivit cărora homosexualitatea ar reprezenta o maladie

50. Afirmațiile făcute au avut un rol important în sfera de dezbatere publică. Partea reclamată încearcă, prin prisma formării sale profesionale, de medic, să aducă un argument medical în sprijinul opiniilor sale privind orientarea sexuală, **nemanifestându-se într-un mod ostil la persoanele care au accesași orientare sexuală**. „Parteneriatul civil poate să fie între câte sexe vor ei. Este treaba lor. Eu vorbesc în legea parteneriatului civil ar trebui să prevadă clar că parteneriatul civil poate să existe între cine vrea, nu mă interesează, dar căsătoria nu poate să fie decât între un bărbat și o femeie. Altfel nu votez altceva nimic.” Din punctul de vedere al părții reclamate acesta nu se manifestă împotriva parteneriatului civil apreciind însă că instituția căsătoriei ar trebui să fie aplicabilă doar între bărbat și femeie.

51. Întrebarea ar fi dacă aceste aprecieri erau necesare în contextul dezbaterii publice? Aspectele la care s-a referit partea reclamată fac obiectul unor controverse la nivel național și chiar european, reclamatul expunând propriile opinii și gânduri fără a leza demnitatea vreunei persoane.

52. Astfel, Colegiul nu poate decât să constate faptul că în prezenta cauză nu s-a depășit sfera caracterului informativ care prezintă interes pentru opinia publică, neaducând atingere persoanelor cu anumită orientare sexuală, afirmațiile părții reclamate referindu-se la opinia sa cu privire la căsătorie și parteneriat civil, cu argumentarea propriilor opinii.

Conținutul afirmației

53. „Parteneriatul civil poate să fie între câte sexe vor ei. Este treaba lor. Eu vorbesc în legea parteneriatului civil ar trebui să prevadă clar că parteneriatul civil poate să existe între cine vrea, nu mă interesează, dar căsătoria nu poate să fie decât între un bărbat și o femeie. Altfel nu votez altceva nimic.”, "Am spus că este o deformație sexuală, o aberație sexuală. Ei se nasc așa exact cum un om se naște cu o maladie, cu o problemă medicală. Se cheamă orientare sexuală diferită de a celor care suntem născuți cum suntem născuți. Deci au deviație sexuală de la normal. Adică orice om normal, care nu are o deviație sexuală, el știe că un bărbat se căsătorește și iubește o femeie și invers. Restul sunt deviații sexuale. Și trebuie tratate ca atare. Asta nu înseamnă că nu le sunt respectate drepturile", „.

Modul în care au fost făcute afirmațiile

54. Colegiul director apreciază că exprimarea folosită în titlul articolului nu este cea mai fericită însă declarațiile din cuprinsul articolului nu sunt de natură a atinge o limită prin care să se încalce un drept fundamental, **încât dreptul la libertatea de exprimare să devină secundar.**

55. Una din principalele caracteristici ale democrației constă în posibilitatea pe care ea o oferă de a rezolva prin dialog, fără a se recurge la violență, problemele pe care le are de soluționat un stat, **chiar și atunci când acestea sunt extrem de dificile sau stânjenitoare, iar democrația se "hrănește" din libertatea de exprimare**". (ibidem, pct. 66). Marginea

de apreciere a statelor este semnificativ redusă (îngustă) atunci când autorul declarației este o personalitate, opiniile formulate având un larg impact.

56. Totuși, o ingerință a statului în această speță, prin constatarea și sancționarea faptei ca fiind o formă de discriminare, deci limitarea libertății de exprimare, ar constitui un exces, o limitare nejustificată, o măsură neproportională în raport cu pericolul social al faptei și cu scopul urmărit. **O ingerință a statului ar fi fost justificată dacă ar fi existat orice element de incitare expresă la ură pe criteriul orientării sexuale.**

57. Reiterăm faptul că este esențial pentru persoanele publice ca, ca atunci când se exprimă în public, să manifeste o responsabilitate corespunzătoare poziției lor.

Concluzii

58. Colegiul director, reiterează faptul că libertatea de exprimare constituie valoarea fundamentală a unei societăți democratice și plurale. Din această perspectivă, libertatea de exprimare are un rol substanțial în rândul drepturilor fundamentale cuprinse în Constituție și constituie trunchiul comun pentru exercitarea drepturilor fundamentale din sfera comunicării. În această sferă se includ: dreptul la libertatea presei, dreptul la libera exprimare a creațiilor artistice sau cele din zona literaturii, libertatea de predare a științei și libertatea creației. De asemenea, de acest trunchi comun se leagă și libertatea conștiinței, a religiei și libertatea de întrunire. Acest grup de drepturi asigură participarea avizată a cetățeanului la procesele sociale și politice. **Exprimarea liberă a opiniilor și credințelor, chiar și a celor nepopulare sau atipice, reprezintă condiția fundamentală a existenței unei societăți vii și capabilă de dezvoltare.**

59. În nenumăratele decizii asupra libertății de exprimare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că acest drept „**acoperă nu numai informațiile și ideile primite favorabil sau cu indiferență ori considerate inofensive, dar și acele care șochează sau deranjează. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței, spiritului deschis, fără de care nu există societate democratică.** (CEDO, Lingens c. Austriei).

60. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, într-o formulă care este preluată aproape ca o clauză de stil în toată jurisprudența sa subsecventă în materie, că „**libertatea de exprimare, garantată de art.10 parag.1, constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una din condițiile primordiale ale progresului societății și împlinirilor personale. Subiect al paragrafului 2 al Articolului 10, Libertatea de expresie include „nu numai informațiile și ideile primite favorabil sau cu indiferență [de opinia publică] ori considerate inofensive, dar și pe acelea care offensează, șochează sau deranjează. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis, fără de care nu există societate democratică.**” (CEDO, între altele, Lingens vs. Austria, Oberschlick vs. Austria, Sunday Times vs. U.K., Observer și Guardian vs. U.K., Castells vs. Spania, Thorgeirson vs. Islanda, Jersild vs. Danemarca, Goodwin vs. U.K., De Haes și Gijels vs. Belgia).

61. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a fundamentat necesitatea protejării libertății de exprimare în primul rând pe valoarea pe care acesta o reprezintă ca mijloc pentru a asigura buna funcționare a unei societăți democratice.

62. Partea reclamată este medic, astfel cele afirmate ar trebui analizate în context științific. De asemenea reclamatul aduce în sprijinul afirmațiilor sale o serie de opinii ale comunității medicale. Având în vedere aceste aspecte, Colegiul director, cântărind pro și contra decide că a sancționa o afirmație științifică ar constitui o încălcare evidentă a libertății de exprimare. Argumentele științifice nu pot fi combătute prin intervenția statului ci prin alte argumente de ordin științific.

63. În speța de față nu se impune interferența statului în limitarea libertății de exprimare, partea reclamată expunând propria opinie prin prisma pregătirii sale. De altfel comunitatea medicală este scindată cu privire la acest aspect, urmând ca evoluția științei și următoarele descoperiri în domeniul medical să poată tranșa la un moment dat aceste controversate.

64. Trebuie avute în vedere stereotipurile, atât cele pozitive, cât și cele negative, atât de către societate în general cât și de către persoanele publice, rolul acestora fiind deosebit de important în formarea unei societăți care își respectă toți semenii săi, fără niciun fel de deosebire.

65. **Pentru considerentele de mai sus**, având în vedere **obiectivul urmărit de către partea reclamată, conținutul declarațiilor, contextul în care a avut loc, rolul în societate a persoanei, autor al afirmației**, constatăm că în speță „nu este necesară într-o societate democratică” o ingerință în libertatea de exprimare, fapta sesizată nu constituie contravenție potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 15 din O.G. 137/2000, republicată

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Faptele sesizate nu întrunesc elementele constitutive ale art. 2 alin. (1) coroborat cu art. 15 din O.G. 137/2000, republicată.
2. O copie a prezentei hotărâri va fi comunicată părților.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

SANDU VERONICA TATIANA – Membru

Data redactării: 27.09.2019
Motivată/redactată – T.S./R.B.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.